

[Statsministeren.]

handling er nået frem til værdifulde resultater med hensyn til sikring af brændselsbeholdninger for el-produktionen, og det siger sig selv, at man i videst muligt omfang vil søge nødvendige foranstaltninger af den art, som § 5 omhandler, gennemført ved overenskomst med de erhverv, der kan komme på tale.

Foranstaltninger af denne art vil kræve økonomiske ofre, og der kan lægges forskellige betragtninger til grund for bedømmelsen af, hvorledes de fornødne økonomiske midler skal tilvejebringes.

Man kan således anføre, at det under de givne vilkår må påhvile alle grene af samfundet, herunder også livsvigtige grene af erhvervslivet, at tage beredskabsmæssige hensyn i betragtning i deres dispositioner. På den anden side er det klart, at varetagelsen af beredskabsmæssige interesser ikke bør kunne føre til forrykkelse af enkeltvirksomheders konkurrencemæssige stilling, og det vil derfor kunne komme på tale, at staten må påtage sig udgifter i forbindelse med beredskabsforanstaltninger inden for den private sektor af samfundslivet.

Som jeg antydede det før, har regeringen i forbindelse med overvejelserne om en lovgivning tillige overvejet, om man i lovforslaget burde optage bestemmelser indeholdende egentlige fuldmagtsbestemmelser med henblik på en krisesituation.

I en række andre lande er der gennemført en fuldmagtslovgivning med henblik på en krigssituation, enten således at regeringen har fået tillagt ret generelle beføjelser, eller således at man i en speciallovgivning har taget stilling til regeringens bemyndigelser på de enkelte områder.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, har regeringsudvalget anset det for nødvendigt, at der — som led i det almindelige beredskabsarbejde — i hvert fald arbejdes med spørgsmålet om indholdet af en sådan generel fuldmagtslovgivning med henblik på en egentlig krisesituation. Man kan næppe forvente, at det under alle forhold vil være muligt at afvente den tid, som folketingets behandling af formelle lovforslag vil kræve, og de myndigheder, centrale og lokale, som vil have store opgaver i en sådan situation, må i forvejen

have kendskab til, hvad der forventes af dem, på hvilke områder de vil få tillagt ekstraordinær kompetence, og hvilken administrativ opbygning man i det hele må indstille sig på. I overensstemmelse hermed er der til drøftelse i regeringsudvalget udarbejdet et udkast til sådanne fuldmagtsbestemmelser.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Niels Ravn* til landbrugsministeren:

„Mener landbrugsministeren, det fortsat vil være rimeligt at opretholde bekendtgørelse af 23. juni 1958 om forbud mod indførsel af mælkepulver?“

Niels Ravn: Baggrunden for spørgsmålet er den diskussion, der gennem den seneste tid har været om nødvendigheden af at have en vis mængde skummetmælk til rådighed som tilskud til grisene under opvæksten, såfremt kvaliteten af vort bacon skal opretholdes, først og fremmest med hensyn til en tilfredsstillende kødfylde. Der findes en lang række mejerier, først og fremmest konsummælksmejerier og ostemejerier, der ikke er i stand til at levere en sådan mængde skummetmælk. Man har indtil nu kunnet hjælpe sig med de lagre, der har været fra før importforbuddet den 23. juni i fjor. De er nu ved at være opbrugt, og det er det, der danner baggrunden for spørgsmålet.

Det er ikke sandsynligt, at det vil betyde en nedsættelse af svineproduktionen, at man ikke har den nødvendige skummetmælksmængde til rådighed. Man har jo andre udmærkede tilskud end mælkepulver, der kan gå ind som proteinstilskud til svin i stedet for skummetmælk, og dem vil man sikkert benytte, så produktionen vil blive opretholdt, men det, man frygter, er at få grise af ringere kvalitet. Dertil kommer, at dette skummetmælkspulver i en lang række tilfælde indgår i andre erstatnings-